

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Ismael Belda (Alacant), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parnal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Mari, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, J. Morera, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (*Cap de publicitat*), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (*Correcció lingüística*), Lina Casanovas (*Maquetació*), Rosanna Puchades (*Textos*).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES:

Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Una sentència per a exercir la memòria

No ha vingut de nou. La Sentència del Tribunal Suprem que prohibeix a la Universitat de València utilitzar el terme "català" per a denominar la llengua repeteix si fa no fa el que, ja fa temps, va dir l'Audiència Territorial: no es poden barrejar les interpretacions científiques, a què va apel·lar la Universitat en el recurs que ara ha estat desestimat, amb les jurídiques. Per tant, la llengua que és pròpia de la Universitat de València ha de tenir el mateix nom que té a l'Estatut d'autonomia: valencià.

Aquesta asèptica resolució ens duria, com sempre, a acabar condemnant com a responsables exclusius d'aquests fets ridículs, l'Estatut i els seus redactors (PSOE, PCE, UCD). Perquè el fet que no s'hi tingueren el valor d'anomenar català a la llengua que parlem els valencians és, en el fons, la clau d'aquest problema absurd que, periòdicament, es converteix en escull per al procés de normalització i que encara serveix perquè alguns reciclats del més pur feixisme, com els promotors d'aquest cas, continuen aspirant a la notorietat.

Però encara n'hi ha més. En el text de la sentència es poden llegir coses tan alarmants com que no importa gens en el procediment legal el parer dels científics o que, en triar el terme "català", la Universitat entrava en un camp que no li competia perquè participava en una polèmica política. El tribunal reconeix que hi ha un rerefons polític en el tema i, precisament, hi incideix, i deixa de banda el que diguen els experts. A més, l'expressió "llengua valenciana", que no apareix a l'Estatut, és utilitzada a tort i a dret pels redactors d'aquesta sentència que, a més, no s'estan de dir que els professors podran dir-li català a les seues aules però la Universitat, com a tal, no.

Es prolonga, doncs, la mascarada. Problemes per a la Universitat. Desprestigi inevitable per al Tribunal Suprem i per a l'Audiència Territorial de València i sorpresa en comprovar, per escrit, que el dret no necessita de la ciència.

No ha estat, però, aquesta l'única sorpresa. Com si un vel inescrutable els cobrira, els promotors d'aquest esperpèntic procés i les seues intencions han passat gairebé desapercebuts. Poques referències publicades, cap en la majoria dels casos, referents a la filiació feixista del grup que va interposar el recurs contra la decisió de la Universitat d'utilitzar el terme català.

Poc exercici de memòria entre l'opinió pública (el mínim si es vol donar una informació rigorosa i una visió global) sobre les activitats d'aquesta gent al capdavant de campanyes contra la valencianització de les escoles amagades

sota l'excusa de croades valencianistes i anticatalanistes. Com si d'una disputa de filòlegs o advocats es tractara, es vol posar en el mateix calaix una part, la institució de la Universitat, i l'altra, un grup, ja desaparegut, que no és més que l'hereu del sindicats universitaris franquistes i que com a tal es comporta en aquest cas.

Ara, com sempre que es tracta d'una agressió a la llengua, cal ser contundent i recordar a cadascú (redactors de l'Estatut, feixistes i Tribunal Suprem) el paper que han volgut jugar i la responsabilitat que tenen en aquest grotesc afer.

